

Joels bok och den laodiceiska sjundedagsadventistkyrkan – nummer femton

Jeff Pippenger

2025-12-21

Nummer femton

Jag hävdar att det är viktigt att förstå sambandet mellan symbolen med fyra generationer och budskapet om det sena regnet för att ha bästa möjliga förutsättning att inse betydelsen av de fyra inledande verserna i Joel kapitel ett. Joel sjunger vingårdens sång, men hans inledande strof är förbundets profetiska anknytning till fyra generationer.

Och han sade till Abram: Du skall veta med visshet att din avkomma skall bo såsom främlingar i ett land som inte är deras, och man skall göra dem till slavar och förtrycka dem i fyra hundra år. Men också det folk som de skall tjäna skall jag döma; och därefter skall de dra ut med stora ägodelar. Och du skall gå till dina fäder i frid; du skall bli begravnen i hög ålder. Men i fjärde släktledet skall de återvända hit, ty amoréernas missgärning har ännu inte nått sin fulla mått. 1 Moseboken 15:13–16.

Detta avsnitt är den profetia som uppfylldes genom Moses liv. När Joels bok inleder vingårdssången genom att hänvisa till fyra generationer av tilltagande förstörelse, sammanför den Joels bok med den profetiska fjärde och sista generationen. Den generationen är Petrus ”utvalda släkte”, som har kallats ut ur mörkret in i Hans ”underbara ljus”. De kontrasteras mot sin generationsmässiga motpart, framställd som en huggormsyngel. Den fjärde och sista generationen representeras av Johannes, som är en symbol för de etthundrafyrtiofyra tusen, vilka ”äro kallade och utvalda och trogna”.

Kallade vid 9/11, utvalda i midnattsropet och trofasta i söndagslagskrisen, alldeles som leviterna var trofasta under Arons och Jerobeams uppror kring guldkalven. De själar som renas såsom silver i Malaki 3 är leviter som blir utvalda under midnattsropets budskap, ty beseglingen fullbordas genom, och av, en utgjutelse av den Helige Ande.

I den föregående artikeln framhöll vi linjer ur Moses historia, honom som syster White identifierar som bibelprofetians alfa, och som profetiskt står i förbindelse med Kristus som bibelprofetians omega. Moses är grundstenen och Kristus är hörnstenen. Båda är symboler för befrielse från synden, såsom detta framställs genom uttåget ur Egypten under Mose. Ändå överträffades vida alla de manifestationer av Guds kraft som skedde genom Mose, när Kristus bekräftade förbundet med många under en vecka. Mose är alfa och Kristus är omega, och omega är talet ”22” och alfa är talet ”1.”

När vi behandlar Mose finner vi att den befrielse som genomtränger hans profetiska vittnesbörd är förlagd till vatten. Hans befrielse ur Nilens vatten vid hans födelse var en förebild till Noa i arken. Dopet vid Röda havet svarar mot Noa och de åtta i arken, vilket i sin tur svarar mot Josuas dop vid Jordanfloden, som upprepades av Kristus på exakt samma plats. Moses vittnesbörd börjar med

befrielse vid Nilfloden och slutar vid Jordanflodens stränder. Kristi dop var hans smörjelse till att vittna under tre och ett halvt år fram till hans död, vilken framställdes redan i början vid hans dop. Vid hans uppståndelse kom några få droppar fram till det fulla utgjutandet på pingstdagen.

Guds förbundslöfte till mänskligheten börjar med Noa, och hans förbundslöfte till ett utvalt folk genom Abraham fullbordades med Mose. Mose, alfa, förebildade Jesus, omega, som skulle komma och bekräfta förbundet med ”många”, inte endast med ett utvalt folk. Såsom en förebild till Kristus överensstämmer Moses födelse med det förbund som gavs åt Noa, med regnbågen som tecken för alla människor. Mose överensstämmer också med det förbund som gavs åt ett utvalt folk, med omskärelsen som tecken för det utvalda folket. Moses förbundsverk gällde ”många”, inte bara ett utvalt folk. Om så inte hade varit fallet, skulle de inte ständigt ha hemsökts av den blandade folkhoppen.

Mitt i alla de olika ”befrielsens vatten” som framställs genom hela Moses liv, förbinder dopet i Bethabara vid Jordanfloden början av det forntida Israels förbundshistoria i det utlovade landet med slutet av dess historia, under den vecka då Kristus bekräftade förbundet med många. Kristi dop överensstämmer med det forntida Israels dop, och båda dessa historiska förlopp vittnar om hans uppståndelse, då han lät några få regndroppar falla, före de rikliga skurarna vid pingsten femtio dagar senare. Hela linjen från alfa till omega, från Moses till Kristus, framställs inom befrielsens vatten.

”När Jesus undervisade dessa lärjungar visade han hur betydelsefullt Gamla testamentet är som ett vittnesbörd om hans uppdrag. Många bekännande kristna förkastar nu Gamla testamentet och påstår att det inte längre är till någon nytta. Men detta är inte Kristi lära. Så högt värderade han det att han vid ett tillfälle sade: ’Om de inte hör Mose och profeterna, kommer de inte heller att låta övertyga sig, om också någon uppstod från de döda.’ Luk. 16:31.

”Det är Kristi röst som talar genom patriarker och profeter, från Adams dagar ända till tidens avslutande scener. Frälsaren uppenbaras i Gamla testamentet lika tydligt som i det Nya. Det är ljuset från det profetiska förflutna som låter Kristi liv och Nya testamentets undervisning träda fram med klarhet och skönhet. Kristi underverk är ett bevis på hans gudomlighet; men ett starkare bevis för att han är världens Återlösare finner man i jämförelsen mellan Gamla testamentets profetior och det Nya testamentets historia.” The Desire of Ages, 799.

I artiklarna som behandlar Joels bok har vi ”jämfört Gamla testamentets profetior med Nya testamentets historia”, och även med det moderna andliga Israels historia. Vare sig det gäller Gamla eller Nya testamentet eller de tre änglarnas historia, som började år 1798, framställs alla dessa linjer som ”Kristi röst”. Bibelns och Profetians Andes skrivna vittnesbörd är Kristi röst, och Kristi röst är rösten av Honom som är Guds Ord.

”Rösten” av Guds ord är Guds budskap såsom det framställs i Hans skrivna ord. Hans budskap i de sista dagarna är budskapet om det sena regnet, vilket innefattar ett tidigt regn, följt av ett tidigt och ett sent regn, enligt Joel.

Johannes Uppenbararen representerar de etthundafyrtiofyra tusen som återvänder till de gamla stigarna, ty han hör en ”röst” bakom sig. ”Rösten” bakom är Kristi röst ”från Adams dagar” och

framåt.

Och jag vände mig om för att se rösten som talade med mig. Och när jag hade vänt mig om, såg jag sju gyllene ljusstakar. Uppenbarelseboken 1:12.

Versen utgör ett avbrott i kapitel ett, ty fram till den föregående versen befann sig Johannes på den ö som kallas Patmos, men i vers tolv vänder han sig om, och från den punkten befinner sig Johannes i den himmelska helgedomen. När han vänder sig om, gör han det därför att han i vers tio hade hört en röst bakom sig.

Jag var i Anden på Herrens dag och hörde bakom mig en stark röst, såsom av en basun, som sade: Jag är Alfa och Omega, den förste och den siste; och: Det du ser, skriv i en bok och sänd den till de sju församlingarna som är i Asien: till Efesus och till Smyrna och till Pergamon och till Thyatira och till Sardes och till Filadelfia och till Laodicea. Uppenbarelseboken 1:10, 11.

Johannes representerar dem som hör Kristi röst bakom sig. Han hör Jeremias basunbudskap att återvända till de gamla stigarna, de stigar som de ogudaktiga vägrade att vandra på, och den varningsbasun som de vägrar att lyssna till. Johannes lyssnade, och rösten bakom honom identifierade sig som Alfa och Omega – den Ende som åskådliggör den nya vägen med den gamla vägen.

Och mitt ibland de sju ljusstakarna en som liknade Människosonen, klädd i en fotsid klädnad och omgjord kring bröstet med ett gyllene bälte. Hans huvud och hans hår var vita såsom vit ull, såsom snö; och hans ögon såsom en eldslåga; och hans fötter liknade skinande malm, såsom glödde de i en ugn; och hans röst var såsom dånet av många vatten. Och i sin högra hand hade han sju stjärnor; och ur hans mun utgick ett skarpt tveeggat svärd; och hans ansikte var såsom solen, när den skiner i sin kraft. Uppenbarelseboken 1:13–16.

I vers tolv vänder sig Johannes om och ser en syn av Kristus, vilken syster White ställer i överensstämmelse med den syn av Kristus som Daniel hade, och som är den syn som Jesaja, Jeremia, Hesekiel och Paulus hade.

Det är med en innerlig längtan som jag ser fram emot den tid då händelserna på pingstdagen skall upprepas med ännu större kraft än vid det tillfället. Johannes säger: ”Jag såg en annan ängel komma ner från himlen, och han hade stor makt; och jorden blev upplyst av hans härlighet.” Då skall människorna, liksom vid pingsttiden, få höra sanningen förkunnas för sig, var och en på sitt eget språk.

”Gud kan ingjuta nytt liv i varje själ som uppriktigt önskar tjäna Honom [Adam och Hesekiels dal med ben], och kan röra vid läpparna med ett glödande kol från altaret [Jesaja] och göra dem värtaliga i Hans lov. Tusentals röster skall genomträngas av kraft att förkunna de underbara sanningarna i Guds ord. Den stammande tungan skall lösas [Jesajas andra tunga], och de blyga skall göras starka att frimodigt bära vittnesbörd om sanningen. Må Herren hjälpa sitt folk att rena själens tempel från all orenhet [Malakis leviter] och att bevara en så nära förbindelse med Honom att de må bli delaktiga av det sena regnet när det utgjuts.” Review and Herald, 20 juli 1886.

Den syn vi betraktar innefattar beskrivningen av Kristi röst. När Johannes vänder sig om och hör Kristi röst, är den såsom dånet av "många vatten". När Kristi röst talar om hans förbund med människor eller med ett utvalt folk, förbinds den med många vatten. Budskapet i Daniel sju till och med nio blev uppläst år 1798, och därefter, år 1889, blev budskapet i Daniel tio till och med tolv uppläst. År 1798 är förbundet med rösten från floden Ulai, och 1889 är rösten från floden Hiddekel.

"Det ljus som Daniel mottog från Gud gavs särskilt för dessa sista dagar. De syner han såg vid Ulajs och Hiddekels stränder, de stora floderna i Shinar, är nu i färd med att uppfyllas, och alla de händelser som förutsagts skall snart komma att inträffa." Testimonies to Ministers, 112.

Floden Jordan är länken mellan den alfaförbundshistorien och den omegaförbundshistorien i det forntida Israel. Ordet Jordan betyder "nedstigare" och representerar Kristus, "den store nedstigaren."

Låt detta sinne vara i er, som också var i Kristus Jesus: han som, till sin gestalt var Gud, inte ansåg det som ett rov att vara lik Gud, utan utblottade sig själv och antog en tjänares gestalt och blev människorna lik. Och då han till det yttre hade blivit såsom en människa, ödmjukade han sig och blev lydig ända till döden, ja, döden på korset. Filipperbrevet 2:5–9.

Jordanfloden representerar Kristus, "den store nedstigaren", och Jordan utgör förbindelsen mellan alfa- och omegahistorien för Guds utvalda folk, som fick en vingård att förvalta. Moses' befrielsens vatten representerar Kristi röst, som kan höras om en själ blott ville vända sig om för att höra "rösten bakom dem", och den röst de då skulle höra är—många vattnens röst. Från Noas flod till Jerusalems förstörelse år 70 e.Kr. framställs befrielsens vatten som vägmärken för Guds förbundsfolk. Dessa vägmärken representerar den inre historien hos Guds sista förbundsfolk, de etthundrafyrtiofyra tusen. Det vatten som förser Jordanfloden har sitt ursprung i den dag och snö som samlas i Hermons berg, vilka utgör Jordanflodens källvatten.

En vallfartssång av David. Se, hur gott och ljuvligt det är när bröder bor tillsammans i endräkt! Det är som den dyrbara oljan på huvudet, som rann ner på skägget, på Arons skägg, och som rann ner till fällen på hans kläder; såsom Hermons dagg, och såsom daggen som föll ner över Sions berg. Ty där befallde Herren välsignelsen, liv till evig tid. Psaltaren 133:1–3.

Dessa vatten ger också upphov till Pans grotta, en djup vattenfylld sänka, belägen i en grotta i Panium i Daniel 11:13–15 och i Caesarea Filippi på Petrus' tid. Jordanflodens källflöden ger också upphov till den sataniska bassängen i Pans grotta. Rösten av många vatten visar att den stora striden mellan Kristus och Satan hade sitt ursprung på Hermons bergs höga toppar.

Och jag säger dig också: Du är Petrus, och på denna klippa skall jag bygga min församling, och helvetets portar skall inte få makt över den. Matteus 16:18.

Namnet "Hermon" betyder "helig, invigd, hängiven eller avskild" och är en symbol för himlen, källan till allt vatten och början på den stora striden såsom den framställs genom "helvetets portar", vilket var den benämning Jesus knöt till Pans grotta, när han var i Caesarea Filippi. I detta sammanhang ändrades Simon Barjonas namn till Petrus. Simon betyder "en som hör", och Barjona

betyder ”duvans son”. Simon var en symbol för den själ som hörde budskapet i Jesu dop, vilket representerades av den Helige Ande i en duvas gestalt. Som en som hörde budskapet om Kristi dop blir Petrus förvandlad och representerar de 144 000. Petrus blev besegrad i Panium, vilket är verserna tretton till femton i Daniel elva.

Från Hermons vatten fullbordar floden Jordan, en symbol för Kristus – den store nedstigaren – sin färd vid Döda havet. Från himlen, där livets dagg har sitt ursprung, steg Kristus ned till korsets död, som representeras av Döda havet. Döda havets strandlinje är den djupast belägna blottade landytan på jorden. Floden Jordan, som sänker sig, sänker sig till den lägsta vattennivån på jorden, liksom Kristus steg ned till sin död på korset. Från livets vatten till dödens vatten representerar floden Jordan Kristi nedstigande från himlen till korset.

Viktiga teman i Bibelns profetior är förknippade med vatten, och Bibelns profetia är Kristi röst, som är ljudet av många vatten. Skökan Babylon sitter på många vatten, och Eufrats vatten torkas ut för att bereda väg för konungarna från östern, och köpmännen och konungarna står långt borta och klagar, ty Tarsis skepp förgörs mitt ute på haven, och dödsförbundet, som Efraims drinkare godtog när de dolde sig under lögn, görs om intet genom den överväldigande floden av den påvliga söndagslagen.

När syster White hänvisar till ”Shinars stora floder”, avser hon floderna Tigris och Eufrat. Dessa vatten kan spåras tillbaka till Edens lustgård, där de är den tredje och fjärde floden som utgår från Eden.

Och namnet på den tredje floden är Hiddekel; det är den som flyter öster om Assyrien. Och den fjärde floden är Eufrat. 1 Moseboken 2:14.

Hiddekel är Tigris, och naturligtvis var Eufrat Eufrat, även om moderna historiker och teologer är oense. De hävdar att Ulai inte var en stor flod, utan helt enkelt en människohandgjord akvedukt i Persien, inte i Sinear. Dessa samma mänskliga auktoriteter fastslår att de enda två floder av någon betydelse som är förbundna med Sinear var Tigris och Eufrat, och profetissan säger att Ulai och Hiddekel var ”Sinears stora floder”.

Profetissans ord om vattnets budskap står i motsättning till de moderna experterna, liksom de forntida experterna stod i motsättning till Noas budskap om vatten. Vi får veta att de två syner som framställs genom de två floderna håller på att uppfyllas, och därför kommer snart allt det som framställs inom dessa två syner, vilka gavs genom ”de två stora floderna i Shinar”, att gå i uppfyllelse. Budskapet som är förbundet med dessa floder är Kristi röst, ty hans röst är såsom många vatten. Tigris och Eufrat representerar ett betydande profetiskt tema, och deras vittnesbörd är förbundet med det förbund som alfa-Mose framlade, vilket är samma förbund som omega-Kristus bekräftade.

I profetian representerar Tigris Assyrien och Eufrat är Babylon. I detta sammanhang är de de två makter som av Jeremia framställs som lejon, vilka först skulle föra det norra riket och därefter det södra riket i fångenskap.

Israel är ett skingrat får; lejonen har drivit bort honom: först har Assyriens kung slukat honom, och till sist har denne Nebukadressar, Babylons kung, krossat hans ben. Jeremia 50:17.

Både Assyrien och Babylon var nordliga fiender i förhållande till endera av Israels riken och är därför förebilder på den förfälskade kungen i norr — den påvliga makten. I väsentliga avseenden fullföljdes samma politiska och religiösa traditioner av de två makter som uppstod ur samma kulturella miljö, men Assyriens politiska struktur betonade statskonst, medan Babylon betonade kyrkokonst, om än mycket likartat. Det hedniska Rom och det påvliga Rom är på vissa nivåer identiska, men ändå representerar det hedniska Rom statskonst och det påvliga Rom kyrkokonst. Assyrien var, i profetisk relation till Babylon, ett rike präglad av statskonst, följt av Babylon, en liknande makt som betonade kyrkokonst. Assyrien representerade det hedniska Rom och Babylon representerar det påvliga Rom. Alla dessa fyra makter trampade ned Guds helgedom och här. Assyrien förknippas med Tigris och Babylon med Eufrat. Detta överensstämmer med Eufrats uttorkande i Uppenbarelseboken, för att bereda väg för konungarna från östern, så som detta förebildades genom Kyros verk då han ledde bort Eufrat för att fälla Babylon. Babylon är Eufrat; Assyrien är Tigris.

Nordens kung i profetian erövrar världen under söndagslagens kris och faller därefter, men erövringen framställs ofta som en överväldigande översvämning. Berättelsen om nordens kung, sådan den framställs genom Assyrien och Babylon, symboliseras av floder, ty berättelsen återges genom många vattens röst.

Landet mellan de två floderna kallas Mesopotamien, vilket betyder ”landet mellan två floder”. De två floderna representerar den nordliga makt som Gud använder för att tukta sitt avfälliga folk genom att skingra dem i fångenskap. En av biflödena till de många vattnens röst återfinns i namnet ”Padan-Aram”, vilket omnämns endast tio gånger i Skrifterna. Det första omnämnandet sker i förbundets sammanhang, ty det identifierar blodsrötterna hos Rebecka, Isaks hustru. Versen säger:

Och Isak var fyrtio år gammal när han tog Rebecka till hustru, dotter till aramén Betuel från Paddan-Aram, syster till aramén Laban.

Slutet av fyrtio år har genom Moses tre vittnen visats leda till Kadesh, 1863 och söndagslagen. Isaks äktenskap är ett förbundsäktenskap som förebildar Kristi äktenskap med de etthundrafyrtiofyra tusen vid söndagslagen, vilket är 1863, vilket är Kadesh, vilket är slutet på en fyrtioårig förbundshistoria. Rebecka var dotter till en syrier och syster till Laban, syriern, (som i nästa generation av förbundshistoria bröt ett förbund med Isaks son Jakob.)

Betuel betyder ”ödeläggelsens hus” eller ”ödeläggaren”, så Rebecka var dotter till ”ödeläggarens hus”. Syrien betyder högländ och platå, och Paddan-Aram betyder Mesopotamien, eller landet däremellan. Rebecka var av syriernas blodslinje, vilka kom från Mesopotamien, högländet mellan ”Assyriens Tigris” och ”Babylons Eufrat”, vilka representerar de lejon som Herren använde för att skingra sina avfälliga får. Ödeläggarnas hus förenades med Guds hus i Isaks och Rebeckas äktenskap. Det är ingen tillfällighet att dessa två floder, som representerar den profetiske kungen i norr, vilken framställs som en översvämmande flod, först nämns vid det första omnämnandet av Paddan-Aram i 1 Moseboken 25:20.

Ödeläggelsens hus förbindelse med Guds förbundsfolk fortsätter när Jakob flyr undan Esau och kommer till sin morbror Laban, där han tjänar två perioder om 2520 dagar för att vinna nästa förbundsäktenskap. Det ena äktenskapet slutar med det norra riket Israels skingring, och det andra äktenskapet slutar med det södra rikets skingring. När de två rikenas respektive skingringsperiod upphörde år 1798 och 1844, fullbordades det äktenskap som Jakob hade arbetat för att åstadkomma under två perioder om 2520, då brudgummen kom till bröllopet den 22 oktober 1844.

Gifta sig då Kristus med Lea, som betyder ”trött och utmattad”, eller gifte han sig med Rakel, som betyder ”en god resenär”? Lea och Rakel representerar två klasser av vandrande jungfru, den ena en jungfru som ”blir trött” och den andra en jungfru som ”vandrar väl” på vägen för att gifta sig med Jakob den 22 oktober 1844.

”De hade ett klart ljus uppsatt bakom sig vid stigens början, vilket en ängel sade mig var ’midnattsropet’. Detta ljus sken längs hela stigen och gav ljus åt deras fötter, så att de inte skulle snava.

”Om de höll sina ögon fästa på Jesus, som var strax framför dem och ledde dem till staden, var de trygga. Men snart blev några trötta och sade att staden var långt borta och att de hade väntat att redan ha kommit in i den. Då uppmuntrade Jesus dem genom att höja sin härliga högra arm, och från hans arm utgick ett ljus som vajade över adventskarans skara, och de ropade: ’Halleluja!’ Andra förnekade förhastat ljuset bakom dem och sade att det inte var Gud som hade lett dem så långt. Ljuset bakom dem slocknade, lämnade deras fötter i fullständigt mörker, och de snubblade och förlorade både märket och Jesus ur sikte och föll av stigen ner i den mörka och ogudaktiga världen där nere.” Early Writings, 15.

År 1844 gick den filadelfiska millerit rörelsen in i bröllopet. Bröllopet den 22 oktober 1844 skilde mellan två klasser av tillbedjare, representerade av Rakel och Lea. Rakel representerar en klass som framgångsrikt hade vandrat på vägen till bröllopet den 22 oktober 1844, men Leas klass blev trött. De skildes då åt, och den tredje ängelns prövningsprocess började, just där Midnattsropets prövningsprocess avslutades.

Äktenskapet hade inletts och skulle därefter fullbordas och provas. Äktenskapet fullbordades 1846, och den tredje ängelns prövningsprocess började. Åren 1849 och 1850 räckte Herren ut sin hand för andra gången för att samla sin kvarleva. Habackuks andra tavla fördes då in i historien, såsom förebildad genom den andra uppsättningen av budorden. Sedan Mose hade krossat den första uppsättningen, framlades den andra uppsättningen taylor. 1850 års karta ersatte 1843 års, och år 1850 fortsatte prövningen av det forntida Israel som Guds nya förbunds brud vidare mot Kadesh och 1863.

År 1856 kom mer vatten från de två floderna genom Hiram Edsons penna. Ljuset över de ”sju tiderna” som kom genom Edsons penna var det ljus som framställs av de två floder som inledde sitt profetiska vittnesbörd i Edens lustgård. Edens lustgård är en symbol för mänsklighetens uppror mot Guds lag och är den plats där vattnen från floderna Ulai och Hiddekel börjar sin färd. De färdas genom förbundshistorien, ty denna lustgård, upprorssymbolen, är också den plats där ett lamm slaktades för att ge kläder som skulle ersätta fikonlöven på Adam och Eva.

Förbundshistorien börjar med livets förbund mellan Adam och Gud. Detta förbund, symboliserat av livets träd, ledde till det brutna förbundet genom Adam och Eva, vilket inledde ett nytt livets förbund, när Lammet som blev slaktat från världens grundläggning gav kläder åt det nakna och förlorade paret. De två floder som flyter från denna lustgård blir slutligen symbolerna för de makter Gud använder som sitt tuktsans ris.

Ve Assyrien, min vredes ris; staven i deras hand är min förbittring. Jag skall sända honom mot ett gudlöst folk, och mot folket för min vrede skall jag ge honom befallning att ta byte och att röva rov och att trampa dem ned såsom gyttnan på gatorna. Jesaja 10:5, 6.

Dessa två floder flödade ut från Eden in i Rebeckas släktlinje och hennes förbundsäktenskap med Isak, och vidare till Jakob, där de två flodernas vatten framställs som två skilda perioder om sju tider. Därefter flyter samma två floder genom de sista sex kapitlen i Daniel, där tre kapitel representeras av vardera floden. Den ena floden representerar den ökade kunskapen som blev upplåten i kapitel sju, åtta och nio, och den andra floden representerar den ökade kunskapen som blev upplåten i kapitel tio, elva och tolv.

Kapitel sju, åtta och nio framställs som synen vid Ulai, och Kristus skildras på ett liknande sätt i kapitel tio, elva och tolv. I båda flodsynerna, som omfattar tre kapitel, framställs Kristus såsom stående på vattnet.

Och det skedde, när jag, jag Daniel, hade sett synen och sökte att förstå den, att se, då stod där framför mig någon som till utseendet liknade en man. Och jag hörde en mans röst mellan Ulajs stränder, som ropade och sade: Gabriel, förklara synen för denne man. Daniel 8:15, 16.

Synen av Kristus i kapitel tio liknar den syn som Johannes bevittnade i Uppenbarelseboken kapitel ett, och i Daniels syn i kapitel åtta är Palmoni över vattnen, såsom Han var i kapitel tolv, där Han var klädd i linne.

”Vid tiden för Gabriels besök var profeten Daniel oförmögen att ta emot ytterligare undervisning; men några år senare, då han önskade få veta mer om ämnen som ännu inte fullt hade förklarats, började han åter söka ljus och vishet från Gud. ’Vid den tiden sörjde jag, Daniel, i tre hela veckor. Jag åt inget läckert bröd, varken kött eller vin kom i min mun, och jag smorde mig inte alls.... Sedan lyfte jag mina ögon och såg, och se, där var en man klädd i linne, och kring hans höfter satt ett bälte av guld från Ufas. Hans kropp var som krysolit, hans ansikte såsom blixstens sken, hans ögon såsom eldslågor, hans armar och hans fötter såsom glänsande koppar, och ljudet av hans ord var såsom dånet av en stor hop.’

Ingen mindre person än Guds Son visade sig för Daniel. Denna beskrivning liknar den som gavs av Johannes när Kristus uppenbarades för honom på ön Patmos. Vår Herre kommer nu tillsammans med en annan himmelsk budbärare för att undervisa Daniel om vad som skulle ske i de sista dagarna. Denna kunskap gavs åt Daniel och nedtecknades genom inspiration för oss, på vilka världens ände har kommit.” Review and Herald, 8 februari 1881.

I Hiddekel-synen av Kristus i kapitel tio står Kristus över vattnet och är klädd i linne, och i Ulai-synen är Han över vattnet. Synen i Uppenbarelseboken ett överensstämmer med den syn som

framställs i Ulai- och Hiddekel-synerna, där syster White identifierar att det är ”ingen mindre än Guds Son”. När hon identifierar ängeln i Uppenbarelseboken tio säger hon att ängeln var ”ingen mindre än Jesus Kristus”. Ängeln i Uppenbarelseboken tio lyfter upp sin hand mot himlen och svär vid Honom som lever i evigheters evighet, förbundet med synen av Kristus i kapitel tolv, som lyfter upp båda sina händer mot himlen och svär vid Honom som lever i evigheters evighet. I Uppenbarelseboken tio står Han över både hav och land.

Det som finns ”mellan stränderna” av en flod är vatten, och Daniel hörde ”en mans röst mellan stränderna”, så rösten kom från mannen ovanpå vattnet, och rösten var ljudet av vattnen i floden Ulai.

Och på tjugofjärde dagen i den första månaden, medan jag var vid stranden av den stora floden, vilken är Hiddekel, lyfte jag upp mina ögon och såg, och se: en man, klädd i linne, med sina höfter omgjordade med fint guld från Ufas. Också hans kropp var såsom krysolit, och hans ansikte såsom blixstens sken, och hans ögon såsom eldslågor, och hans armar och hans fötter såsom glänsande koppar till färgen, och hans ords röst såsom en stor folkskaras röst. ...

Men du, Daniel, tillslut orden och försegla boken intill ändens tid: många skall fara hit och dit, och kunskapen skall varda stor. Därefter såg jag, Daniel, och se, där stod två andra, den ene på denna sida om flodens strand och den andre på andra sidan om flodens strand. Och en sade till mannen som var klädd i linnekläder, han som stod ovanför flodens vatten: Hur länge dröjer det till änden på dessa underbara ting? Och jag hörde mannen som var klädd i linnekläder, han som stod ovanför flodens vatten, när han lyfte sin högra hand och sin vänstra hand mot himmelen och svor vid honom som lever i evighet, att det skall vara för en tid, tider och en halv tid; och när han har fullbordat att krossa det heliga folkets makt, då skall allt detta fullbordas.

Och jag hörde, men jag förstod inte. Då sade jag: O min Herre, vad skall slutet bli på detta? Och han sade: Gå din väg, Daniel, ty dessa ord skall förbli tillslutna och förseglade intill ändens tid. Många skall renas och göras vita och luttras; men de ogudaktiga skall handla ogudaktigt, och ingen av de ogudaktiga skall förstå; men de visa skall förstå. Daniel 10:4–6; 12:4–10.

De stora floderna i Sinear, såsom syster White identifierar dem, är båda knutna till en syn där Kristus står på vattnet och talar, ty hans röst är såsom dånet av många vatten. I båda synerna ställs frågan: ”Hur länge?” Båda floderna framställs också i Daniels ”fråga och svar” i kapitel åtta, vilket är adventismens centrala pelare och grundval. Där är de två floderna symboler för de ”sju tiderna” av förskingring och nedtrampande av både helgedomen och härskarans. De två floderna fullgör sin roll som Guds tuktans ris, för att därefter flyta in i den milleritiska historien om den förste ängeln, där William Miller upptäckte sin första profetiska juvel, vilken var de ”sju tidernas” linje i tredje Mosebok tjugosex. De två floderna representerar de två förskingringarna om 2520 år, vilka fullbordades genom Assyriens och Babylons två lejon, som representeras av Tigris och Eufrat, och naturligtvis av Lea och Rakel, Rebeckas brorsdöttrar, vilkas förbundsäktenskap ägde rum när Isak var fyrtio år gammal, såsom det är nedtecknat i 1 Mosebok 2520.

Miller framlade endast förskingringen under de "sju tiderna" mot det södra riket Juda, vilken uppfylldes tillsammans med 2300-årsprofetian år 1844. År 1856 identifierade de "sju tidernas" "nya vin" samma förskingring över det norra riket, vilken avslutades år 1798. Såsom William Millers första profetiska upptäckt framträdde vattnet i floden Eufrat som alfadoktrinen i den första ängelns historia. Vattnet i floden Ulai framträdde tillsammans med den tredje ängeln. Millers alfauptäckt var de sju tiderna, representerade av floden Ulai, och Hiram Edsons omegaupptäckt var de sju tiderna, representerade av floden Hiddekel.

De 2520 representerar längden av den period som är densamma för varje rike, men som börjar och slutar med fyrtiosex års mellanrum. År 1798 markerar ändens tid och den första ängelns ankomst i Uppenbarelseboken fjorton. År 1798 är uppfyllelsen av de 2520 årens förskingring som kom över det norra riket genom Assyriens lejon. År 1844 är uppfyllelsen av de "sju tider" som kom över det södra riket och representeras av Babylons lejon. De två floderna utgör bokstöd för historien om den första och den andra ängelns budskap, vilka avslutades med den tredjes ankomst den 22 oktober 1844, då både den sjunde basunen och även jubelbasunen ljöd på den antitypiska försoningsdagen.

Då skall du låta jubelårets basun ljuda på sjunde månadens tionde dag; på försoningsdagen skall ni låta basunen ljuda över hela ert land. 3 Moseboken 25:9.

Den sjunde basunens ljudande är en symbol för Kristi verk i att förena sin gudom med mänskligheten och representeras av de 2300 åren i synen vid floden Ulai; och jubelårets basuns ljudande är en symbol för landets förbund, som blev brutet och kom över Guds folk, det som Daniel kallade Moses förbannelse och ed och som Mose kallade "tvisten om Guds förbund."

Ja, hela Israel har överträtt din lag och avvikit, så att de inte har lyssnat till din röst; därför har förbannelsen utgjutits över oss, och den ed som är skriven i Mose, Guds tjänares, lag, eftersom vi har syndat mot honom. Daniel 9:11.

"Förbannelsen" och "eden" som det står skrivet om "i Mose lag" är de "sju tiderna" i Tredje Moseboken tjugosex. Ordet som översätts med "ed" är samma hebreiska ord som i Tredje Moseboken översätts med "sju gånger". Förbannelsen för att ha brutit förbundets ed i kapitel tjugofem framställs i kapitel tjugosex, där Mose identifierar förbannelsen som "förbundets tvist".

Då skall också jag vandra emot er och straffa er ännu sju gånger för era synder. Och jag skall låta svärdet komma över er, ett svärd som skall hämna mitt förbunds sak; och när ni samlas inne i era städer, skall jag sända pest ibland er, och ni skall bli givna i fiendens hand. 3 Moseboken 26:24, 25.

Herren lät den assyriska lejonets svärd drabba det norra riket för att "straffa" dem genom att utlämna dem i "fiendens hand" år 723 f.Kr. Fyrtiosex år senare, år 677 f.Kr., kände det södra riket av Moses förbannelse. Moses förbannelse är förbundets tvist. Under fyrtiosex år brukades Mesopotamiens lejon av Gud för att avlägsna och nedtrampa härskarorna. Vid slutet av denna period om fyrtiosex år förstörde Nebukadnessar helgedomen. Härskaran i Daniels fråga i vers tretton i Daniel 8 blev förslavad av sina fiender under en fyrtiosexårig period som kulminerade i helgedomens förstörelse, vilken var det andra ämnet som skulle trampas ned i vers tretton. När dessa floder nådde 1798 respektive 1844, hade en härskara samlats samman som ett tempel, ty

härskaran är en kropp, och kroppen är ett tempel. Vid slutet av denna period skulle det tempel som uppförts under de fyrtiosex åren förenas med det himmelska templet i föreningen mellan gudom och mänsklighet. Äktenskap är mellan två tempel, och vad Gud har fogat samman skall inte åtskiljas.

Vattnet från Tigris nådde till 1798 och vattnet från Eufrat nådde till 1844. Strax före den tredje ängelns ankomst kom den andra ängeln, och därefter, vid lägermötet i Exeter, New Hampshire, den 12–17 augusti 1844, utgöts Midnattsropets budskap. Exeter betyder ”en vattenfästning”, och vid lägermötet hölls ett förfalskat möte i ett annat tält, uppsatt av en grupp från Watertown, Massachusetts. De vatten som, enligt syster White, hade sitt ursprung i Eden, stod i begrepp att spridas som ”en flodvåg” över Förenta staternas östra kust. Jordbävningen som utlöste denna flodvåg inträffade i Edens lustgård när Satan besegrade mänskligheten och därigenom orsakade en seismisk omvälvning i Eden, vars vågor nådde fram till Midnattsropet i milleriternas historia. Denna flodvåg strömmar in i Midnattsropet i de etthundrafyrtiofyrtatusens historia, och den våg som började vid jordbävningen genom Adams synd når fram till jordbävningen vid söndagslagen i Uppenbarelsebokens elfte kapitel.

Kristi röst är rösten av många vatten, och vattnen sammantagna utgör budskapet om det sena regnet. Jesaja och hans son Shear-Jashub står i den tredje versen i det sjunde kapitlet vid dammen från den övre vattenledningen och frambär budskapet om det sena regnet under beseglingstiden för de etthundrafyrtiofyra tusen. Där är Jesajas uttalande över den dåraktige och ogudaktige kungen Ahas att Herren skulle låta Assyriens vatten komma över Ahas, kung Sanherib, och hans vatten skulle stiga ända upp till halsen.

Och HERREN talade åter till mig och sade: Eftersom detta folk förkastar Shiloas vatten, som flyter sakta, och gläder sig över Resin och Remaljas son, se, därför skall Herren låta flodens vatten komma över dem, starka och väldiga, nämligen Assyriens kung och all hans härlighet; den skall stiga över alla sina fåror och gå över alla sina bräddar. Den skall tränga in i Juda; den skall svämma över och stiga högt, ända upp till halsen; och utbredningen av dess vingar skall fylla ditt lands vidd, o Immanuel. Jesaja 8:5–8.

Ahas vägrade att ta emot de vatten som var ”sända” av Herren, därför ”sände” Herren Assyriens vatten över Ahas. Ahas ”gladdes” åt sammansvärjningen mellan ”Resin och Remaljas son”. Ahas ”gläder sig” åt ett förfalskat budskap om det sena regnet, representerat av Resin och Remaljas son.

Resin och Remaljas son, det vill säga Peka, den nordliga rikets kung, utgör en förfalskning av Jesaja och hans son. Den dåraktige och ogudaktige kungen Ahas ”gläder sig” åt den sammansvärjning som representeras av Israels tio nordliga stammar och Syrien, vilket är en sinnebild för den olagliga föreningen mellan kyrka och stat vid söndagslagen. Ahas gläder sig, ty skam och glädje är de två motsatta känslor som inspirationen använder för att tilltala dem som representeras i debatten om det sena regnet. När Jeremia åt den lilla boken var den hans hjärtas fröjd och glädje, och Joel upplyser oss om att Guds folk aldrig skall komma på skam. Ahas är, såsom en laodice, blind, och därför gläder han sig åt det falska vattenbudskapet och förkastar Jesajas sanna vattenbudskap. Han borde skämmas för att sätta sin lit till det förfalskade budskapet

om det sena regnet, vilket representeras av nordens konungs översvämning, men han har förkastat budskapet från Siloam.

Budskapet om Shiloah i Jesaja åtta är budskapet om det sena regnet. Dammen Shiloah identifieras i Nya testamentet som dammen Siloam. På hebreiska eller grekiska betyder det ”utsänd”. Det var nyttigt att Kristus lämnade, för att han skulle kunna ”sända” den Helige Ande. Jesaja och Ahas står vid dammen Shiloah, och prövningen grundar sig på huruvida man skall ha tro på dammen Shiloah, såsom den representeras av Jesaja och hans son, eller tro på Resin och Remaljas son. Ahas väljer mellan två vatten, Shiloahs vatten eller den assyriske kungens vatten. Ahas glädde sig över den allians och det budskap som representerades av Resin och Remaljas son, och därför fick han förödelsens flod i stället för det vatten som flyter sakta vid hans dom. Hans dom representerar söndagslagen, då nordens kung svämmar över hela världen som en flod. Så sker från och med söndagslagen, när Midnattsropets flod också sveper över världen.

Ahas gläder sig över alliansen mellan de tio nordliga stammarna och Syrien och gläder sig därmed över det budskap som förenar kyrka och stat, såsom detta framställs genom varje olaglig allians som återfinns i Guds Ord. Jesaja representerar en filadelfier och Ahas en laodicean. Kristus förbinder Jesajas vittnesbörd med sitt eget när han botar den blinde mannen, en laodicean, vid Siloams damm.

Och när Jesus gick förbi, såg han en man som hade varit blind från födelsen. Och hans lärjungar frågade honom och sade: Mästare, vem har syndat, denne man eller hans föräldrar, eftersom han föddes blind?

Jesus svarade: Varken denne man har syndat eller hans föräldrar, utan detta har skett för att Guds gärningar skall uppenbaras på honom. Jag måste göra hans gärningar som har sänt mig, medan det är dag; natten kommer, då ingen kan arbeta. Så länge jag är i världen, är jag världens ljus. När han hade sagt detta, spottade han på marken och gjorde en deg av saliven och strök degen på den blindes ögon och sade till honom: Gå och tvätta dig i dammen Siloam — vilket översatt betyder Utsänd. Då gick han dit och tvättade sig och kom tillbaka seende.

Grannarna och de som förut hade sett att han var blind sade därför: Är inte detta han som satt och tiggde? Somliga sade: Det är han. Andra sade: Han är lik honom. Men han sade: Det är jag. Då sade de till honom: Hur blev dina ögon öppnade?

Han svarade och sade: En man som kallas Jesus gjorde en deg av jord, smorde mina ögon och sade till mig: Gå till dammen Siloam och tvätta dig. Och jag gick dit och tvättade mig, och jag fick min syn. Johannes 9:1–11.

Den blinde mannen tillsammans med den dåraktige och ogudaktige kungen Ahas prövas i fråga om huruvida de skall sätta sin lit till Siloams damm eller till Assyriens flod. Den blinde mannen vet att han är blind, men Ahas är rik, har överflöd av ägodelar och behöver ingenting. Ahas är den dåraktiga jungfrun vid den sena regnens damm, och den blinde mannen en vis jungfru. Vattnen som är Sända från, eller vattnen som sänds från Assyrien, är prövningen.

En damm är en plats där vatten samlas, och profetiskt sett är en damm den plats där de olika strömmarna, floderna, bäckarna, haven, oceanerna, sjöarna, regnet och daggen från alla de "vatten" som representerar Kristi röst samlas. Dammen för det senare regnet bildas av det vatten som flyter från den övre dammen. Dammen representerar budskapet om det senare regnet i en provningskontext. Ahas förkastade de vatten som flyter stilla fram, men den blinde mannen var lydig mot det budskap som var förbundet med dammen. Jesus tog något av sin gudomlighet, representerad som "spott", och förenade det med lera, vilket representerar föreningen av gudomlighet med mänsklighet som Kristus fullbordar i det Allerheligaste.

Kristus spottade på marken och blandade sin saliv till lera. Han använde budskapet om föreningen av gudomlighet och mänsklighet för att smörja den blinde mannens ögon. Det budskap som representeras av föreningen av gudomlighet och mänsklighet är 1888 års budskap, och det är avsett att förvandla en människa från Laodiceas tillstånd till Filadelfias tillstånd. Men budskapet kräver mänskligt deltagande. De måste gå till dammen och sedan tvätta sig.

Alla har syndat och saknar härligheten från Gud, men Jesus sade att den blinde mannen och hans föräldrar inte hade syndat. Jesus avlägsnar frågan om skuld från den blindes tillstånd och identifierar honom som en man som uppväcktes för att förhärliga Herren; och den profetiske man i Bibelns profetia som uppväcks i syfte att "Guds gärningar skulle uppenbaras" är baneret, vilket består av män och kvinnor som har gått över från Laodicea till Filadelfia. Baneret är den plats där Guds gärningar uppenbaras, ty Hans verk var att förena gudomlighet med mänsklighet (såsom framställt genom lerblandningen till smörjelse), och troféerna av detta verk är de som inte endast hörde det laodiceiska budskapet, utan de som följde föreskriften i budskapet. Föreskriften för den blinde mannen var att gå och tvätta sig. När han väl kunde se behövde han inte försöka förhärliga Gud; omständigheterna omkring honom gjorde att detta skedde.

Det började med Kristi tillvägagångssätt, följt av Kristi verk. Kristi sista verk i den himmelska helgedomen i förhållande till människan är att förvandla en mänsklig varelse från en dal av döda, torra ben, eller från att ligga död på gatorna, eller från att vara blind som en fladdermus. Hans sista verk är att återskapa sitt folk till sin avbild, och detta är just det verk han utförde när han skapade Adam av stoftet från marken och sedan blåste in livsande i honom. Det sista verket är det första verket, ty han formade först leran och smorde sedan denna lera med sin Andes liv. Med Adam var Anden hans andedräkt, med den blinde mannen var det vattnet. Med Hesekiels dal av döda ben var det ett budskap om samling som skapade kroppen. Sedan blåstes ett budskap om de fyra vindarna över kroppen, och då reste den sig upp som en väldig här.

Medan den blinde mannen ännu var blind, såg Jesus honom och närmade sig sedan honom. Han närmar sig den blinde mannen inom ramen för en fråga som väcktes av hans lärjungar och ger därigenom sig själv möjlighet att fastställa den rätta profetiska ramen för illustrationen. "Guds gärningar" är en profetisk symbol längs många skilda vittneslinjer i Bibeln. Varje uppenbarelse av "Guds gärningar" i Skrifterna fullbordas i tiden för det sena regnet. Jesus placerar berättelsens sammanhang i termer av det sista budskapet, såsom detta framställs av Elia i de sista verserna i Malaki.

Föräldrarna och det blinda barnet fördöms inte som syndare, ty detta är tiden för Guds underbara verk, och i den tiden skall föräldrarnas hjärtan och barnens hjärtan vändas för att se den fråga som föreligger. Frågan är denna — huruvida den blinde laodikeiske mannen har förvandlats till en smord filadelfisk man. Det är den fråga som möter föräldrarna och barnet under senregnets tid, ty detta är också domens tid. Och domens tid fullbordas under tredje och fjärde släktledet enligt Abrahams förbundsprofetia. Den blinde mannen är det sista och fjärde släktledet, och hans föräldrar är det tredje. Under den perioden försätter Elia-budskapet familjer i omständigheter där de tvingas att ta emot eller förkasta budskapet om Siloams damm. Den dåraktige och ogudaktige kungen Ahas förkastade budskapet från den dammen, men den blinde mannen tog emot det. Elias budskap i Malaki är framställt i förbannelsens sammanhang före Herrens stora och fruktansvärda dag.

När Jesus ordnade den situation vi nu betraktar, inneslöt Han i sin sammanfattning av miraklets syfte att Han då måste verka, ty en tid skall komma då ingen människa kan verka. Det verk Han hänvisade till äger rum i dagsljuset, och arbetets slut framställs som natt. Hans hänsyftning gäller nådatidens slut.

När Han fullbordar sitt domsverk, tar han av sig sina prästerliga kläder och ikläder sig hämndens kläder. När Han fullbordar detta verk att skilja de förlorade från de frälsta, upphör frälsningens verk. Nådatiden är avslutad, och det är nu natt, då ingen människa kan arbeta. Kristi budskap var inte endast det laodiceiska budskapet till en blind man, utan det var Elias budskap, infogat i sammanhanget av nådatidens nära avslutning, vilket är Kristi helgade drivkraft att verka för själs frälsning.

Först närmade sig Kristus den blinde mannen, därefter beredde och applicerade han smörjelsen, sedan gav han anvisningar om ett verk som den blinde mannen själv måste utföra, och lika viktigt är att hans syn återställs just när han tar itu med verket. När han väl har fått syn har han förvandlats från en blind laodicé till en filadelfier. Förvandlingsperioden för dessa två församlingar fullbordades i begynnelsen från 1856 till 1863.

Den perioden representerar åtskiljandet av vetet och ogräset samt den slutliga beseglingen av de etthundrafyrtiofyra tusen, vilka därefter upphöjs såsom ett baner. Den blinde mannen blev omedelbart föremål för offentlig uppmärksamhet — när han väl hade förändrats från en laodiceisk till en filadelfisk. Den blinde mannen är de etthundrafyrtiofyra tusen, och den onde och dåraktige kungen Ahas är det tidigare förbundsfolket, som spys ut ur Herrens mun. Vid samma punkt i historien använder Jesus antingen sitt spott för att smörja sitt nya förbundsfolk, eller också spyr Han det gamla förbundsfolket ut ur sin mun.

Vi kommer att fortsätta dessa tankar i nästa artikel.

”Den stundande krisen”

Med ofelbar exakthet håller den Oändlige räkenskap med alla nationer. Så länge hans barmhärtighet erbjuds med kallelser till omvändelse, kommer denna räkenskap att förbli öppen; men när en viss gräns som Gud har fastställt nås, börjar hans vredes tjänst. Då avslutas

räkenskapen; det gudomliga tålamodet upphör; det finns inte längre någon vädjan om barmhärtighet för deras räkning.

”Profeten, som blickade ned genom tidsåldrarna, fick vår tid framställd för sin syn. Vår tids nationer har varit mottagare av nådegåvor utan motstycke. Himmels yppersta välsignelser har givits dem; men tilltagande högmod, girighet, avgudadyrkan, förakt för Gud och låg otacksamhet står skrivna mot dem. De håller hastigt på att avsluta sitt räkenskap med Gud.

”De dagar närmar sig hastigt då stor villrådighet och förvirring skall råda i den religiösa världen. Där skall finnas många gudar och många herrar; varje lärans vind skall blåsa; och Satan, klädd i änglaskrud, skulle, om det vore möjligt, bedra till och med de utvalda.

Det allmänna förakt som riktas mot sann fromhet och helighet förleder dem som inte har en levande förbindelse med Gud att förlora sin vördnad för hans lag. Och allteftersom vanvördnaden för den gudomliga lagen blir allt mer uppenbar, kommer skiljelinjen mellan dem som håller den och världen samt en världsälskande kyrka att framträda allt tydligare. Kärleken till Guds föreskrifter tilltar hos den ena gruppen i samma mån som föraktet för dem tilltar hos den andra.

Den store JAG ÄR rättfärdigar sin lag. Han talar till dem som upphäver den genom stormar, översvämningar, oväder, jordbävningar och faror till lands och till sjöss. Nu är tiden för hans folk att visa sig trogna mot principen.

”Vi står på tröskeln till stora och högtidliga händelser. Herren står för dörren. På Olivberget framställde Frälsaren de scener som skulle föregå denna stora händelse: ’Ni skall få höra om krig och rykten om krig’, sade han. ’Folk skall resa sig mot folk och rike mot rike, och det skall bli hungersnöd och farsoter och jordbävningar på den ena platsen efter den andra. Allt detta är början till födslovåndorna.’ Fastän dessa profetior fick en partiell uppfyllelse vid Jerusalems förstörelse, har de en mer direkt tillämpning på de sista dagarna.

”Johannes och de andra profeterna var också vittnen till de fruktansvärda scener som skall äga rum såsom tecken på Kristi ankomst. De såg härar samlas till strid, och människors hjärtan svikta av fruktan. De såg jorden rubbas ur sitt läge, bergen störtas ned i havets mitt, dess vågor brusa och uppröras, och bergen skaka av dess svallning. De såg Guds vredes skålar öppnas, och pest, hungersnöd och död komma över jordens invånare.

”Redan håller Guds återhållande Ande på att dras tillbaka från världen. Och orkaner, stormar, olyckor till sjöss och på land avlöser varandra i snabb följd. Vetenskapen söker förklara allt detta. Tecknen som tätnar omkring oss och som vittnar om Guds Sons nära ankomst tillskrivs vad som helst utom den sanna orsaken. Människor kan inte urskilja de vaktande änglar som håller tillbaka de fyra vindarna för att de inte skall blåsa förrän Guds tjänare har blivit beseglade; men när Gud befäller sina änglar att släppa vindarna lösa, då skall en sådan scen av hans hämnande vrede uppstå som ingen penna kan skildra.

”En kris är omedelbart förestående; men Guds tjänare får inte förtrosta på sig själva i denna stora nödsituation. I de syner som gavs åt Jesaja, Hesekiel och Johannes ser vi hur nära himlen är förbunden med de händelser som äger rum på jorden. Vi ser Guds omsorg om dem som är

honom trogna. Världen är inte utan en härskare. Programmet för de kommande händelserna ligger i Herrens händer. Himmels Majestät håller nationernas öde, liksom angelägenheterna för sin församling, i sin egen hand.”

”Gud har uppenbarat vad som skall ske i de sista dagarna, för att hans folk må vara berett att stå emot motståndets och vredens stormar. De som har blivit varnade för de händelser som ligger framför dem skall inte sitta i lugn förväntan på den annalkande stormen och trösta sig med att Herren skall skydda sina trogna på nödens dag. Vi skall vara såsom människor som väntar på sin Herre, inte i överksam förväntan, utan i uppriktigt arbete, med orubblig tro. Nu är det inte tid att låta våra sinnen uppslukas av ting av mindre betydelse.

”Medan människor sover, är Satan verksam med att ordna förhållandena så att Herrens folk inte må få barmhärtighet eller rättvisa. Söndagsrörelsen banar sig nu väg i mörkret. Ledarna döljer den verkliga tvistefrågan, och många av dem som ansluter sig till rörelsen ser inte själva vart underströmmen tenderar. Dess bekännelser är milda och till synes kristna; men när den talar, skall den uppenbara drakens ande. Det är vår plikt att göra allt som står i vår makt för att avvärja den hotande faran. Vi bör framställa för folket den verkliga tvistefrågan och därigenom resa den mest verksamma protesten mot åtgärder som inskränker samvetsfriheten. Vi bör rannsaka Skrifterna och kunna ange skälet för vår tro. Profeten säger: ’De ogudaktiga skall handla ogudaktigt, och ingen av de ogudaktiga skall förstå; men de visa skall förstå.’”

”Den viktiga framtiden ligger framför oss. För att möta dess prövningar och frestelser och fullgöra dess plikter kommer stor tro, energi och uthållighet att krävas. Men vi kan segra härligt; ty inte en enda vakande, bedjande, troende själ skall snärjas av fiendens anslag. Hela himlen är intresserad av vårt väl och väntar på att vi skall göra anspråk på dess vishet och styrka. Varje motverkande inflytande, vare sig öppet eller fördolt, kan framgångsrikt motstås, ’inte genom styrka eller kraft, utan genom min Ande, säger Herren Sebaot.’ Gud är nu lika villig som i forna tider att verka genom mänskliga ansträngningar och att uträtta stora ting genom svaga redskap. Vi skall inte vinna segern genom antal, utan genom själens fulla överlåtelse åt Jesus.

”Nu, medan nåden ännu dröjer kvar, medan Jesus vädjar för oss, låt oss utföra ett grundligt verk för evigheten.” Southern Watchman, 25 december 1906.